

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/114/2024
Identifikačné číslo spisu:	4617204949
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4617204949.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a sudcov JUDr. Martina Holíča a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v spore žalobcov 1/ F. W., narodeného X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX, 2/ X. W., narodenej XX. J. XXXX, N., F.. F. XXXX, 3/ V. Z., narodenej X. S. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 4/ W. C., narodeného XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX, zastúpených advokátom Mgr. Petrom Rybánskym, Nitra, Farská 46, proti žalovaným 1/ A. P., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 2/ H. S. rod. P., narodenej XX. V. XXXX, M.-S. X., Y. XXXX/XX, 3/ W. U., narodenému XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 4/ E.. U. V., narodenej XX. F. XXXX, N., H. XXXX/X, 5/ R. F., narodenému X. X. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 6/ F. H., narodenému XX. F. XXXX, N., Z. XXXX/XX, zastúpenému opatrovníčkou X.. C. P., narodenou XX. X. XXXX, N., X. XXXX/XX, 7/ X.. C. P., narodenej XX. X. XXXX, N., X. XXXX/XX, 8/ S. Q., narodenej XX. V. XXXX, N., V. Y. XXX/X, 9/ Ľ. U., narodenému X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX, 10/ A. U., narodenej X. L. XXXX, N., F.. F. XXXX, 11/ F. Š., narodenému XX. V. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 12/ X.. F. Š., narodenej XX. X. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 13/ X. Ď., narodenej XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 14/ V. Q., narodenej X. L. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 15/ L. G., narodenej XX. U. XXXX, N., Z. XXXX/XX, 16/ L. Š., narodenej XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 17/ Ľ. Š., narodenej XX. S. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 18/ X. P., narodenému XX. J. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 19/ L. P., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 20/ R. A., narodenému X. L. XXXX, M., Č. XXX/XX, 21/ Z. A., narodenej XX. J. XXXX, M., Č. XXX/XX, 22/ Ľ.Y.J. M., narodenému XX. F. XXXX, N., Ľ.. D. XXXX/XX, 23/ Z. M., narodenej XX. U. XXXX, N., F.. F. XXXX, 24/ Q. Q., narodenému XX. V. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 25/ X. Q., narodenému XX. F. XXXX, N., F. XXXX/X, 26/ F. H.J., narodenej XX. V. XXXX, N., P. XXXX/XX, 27/ X.. X. A., narodenej XX. J. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 28/ L. A., narodenému X. S. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 29/ M. A., narodenému X. F. XXXX, V., C. XXX/XX, 30/ F. M., narodenému XX. J. XXXX, N., F.. F. XXXX, 31/ W. M., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX, 32/ Ľ. R., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX, 33/ X. X., narodenému X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 34/ W. M., narodenému XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 35/ X. M., narodenej XX. V. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 36/ E. Q., narodenej XX. L. XXXX, N., Q.. J.. A. XXXX/X, 37/ Q. Q., narodenému X. S. XXXX, N., Q.. J.. A. XXXX/X, 38/ V. Š., narodenému XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 39/ X. Š., narodenej XX. X. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 40/ X. X., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 41/ F. X.J., narodenému XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 42/ Ľ. X.J., narodenej X. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 43/ U. V., narodenej XX. L. XXXX, N., X.. Ľ.. M. XXXX/XX, 44/ Z. Y., narodenej XX. S. XXXX, N., F.. F. XXXX, 45/ Q. M., narodenému X. S. XXXX, N., F.. F. XXXX, 46/ L. M., narodenej XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX, 47/ J. X., narodenej XX. U. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 48/ F. P., narodenému XX. S. XXXX, S., J. XXX/X, 49/ P. Z., narodenej XX. F. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 50/ F. C., narodenému XX. X. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 52/ E. A., narodeného XX. U. XXXX, N., F. XXXX/X, 53/ S. A., narodenej XX. J. XXXX, N., N. XXXX/X, 56/ X. X., narodenej X. U. XXXX, N., X. X, 57/ F. M.J., narodenému XX. V. XXXX, R., G. XXX, 58/ E.. Ľ. M.O.,

narodenej XX. U. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 59/ F. Z.O., narodenej X. F. XXXX, V., U. XXXX/XX, 60/ X. X., narodenej XX. V. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 61/ F. M., narodenému XX. L. XXXX, N., N. XXXX/XX, 62/ E. Z. Z., narodenej XX. S. XXXX, S. XXX, 63/ L. R., narodenému X. V. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 64/ C. H., narodenej XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX, 65/ Ž. W., narodenej XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX, 66/ U. Š., narodenému XX. X. XXXX, N., P. XXXX/X, 67/ L. X., narodenej XX. X. XXXX, N., Š. XXX/X, 68/ D. C., narodenému XX. S. XXXX, N., F.. F. XXXX, 69/ U. C., narodenej XX. U. XXXX, N., F.. F. XXXX, 70/ Q. X., narodenému XX. D. XXXX, N., F.. F. XXXX/X, 71/ L. X., narodenej XX. S. XXXX, N.J., F.. F. XXXX/X, všetci žalovaní zastúpení ako správcovskou spoločnosťou TOMA, s. r. o., Topoľčany, Gorkého 2019, IČO: 31 421 695, zastúpenou spoločnosťou outcome legal s. r. o., Bratislava, Mostová 6, IČO: 51 018 128, o neprijatí uznesenia č. 8 schôdze vlastníkov bytov a o neplatnosť uznesenia č. 8 schôdze vlastníkov bytov, konanej dňa 6. júna 2017, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-5C/35/2017, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 7. septembra 2023 sp. zn. 8Co/60/2022, 8Co/61/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie z a m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/, 6/ a 7/, 9/ a 10/, 12/ až 14/, 17/ až 21/, 24/ a 25/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 43/ až 46/, 49/, 50/, 52/ a 53/, 56/ až 61/, 63/, 65/ až 71/ a správcovskej spoločnosti TOMA s. r. o., Topoľčany p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

Vo vzťahu medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovanými 3/ až 5/, 8/, 11/, 15/ až 16/, 22/ až 23/, 26/, 39/, 47/ a 48/, 54/ a 55/, 62/, 64/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5C/35/2017 - 779 z 31. decembra 2021 zamietol žalobu žalobcov 1/ až 4/ o určenie, že uznesenie č. 8 (v poradí), teda posledné uznesenie schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome F.. F. XXXX/X, X a X v N., konanie dňa 6. júna 2017 o 17. 00 hod., ktorým vlastníci bytov nadpolovičnou väčšinou zúčastnených odsúhlasili, že súhlasia s rozpočtom k obnove bytového domu a so správou o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2016 a jednotlivými položkami čerpania FPÚ a O je neplatné; zamietol žalobu proti žalovanej 62/; žalovaným 1/, 2/, 6/, 7/, pôvodne 8/, 9/ až 13/, pôvodne 14/ a pôvodne 15/, 16/ až 24/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 44/ až 46/, 48/ až 51/, 56/ až 59/, 61/, 63/ až 67/, 70/ a 71/ a správcovi TOMA s. r. o. priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ až 4/ v rozsahu 100 %; žalovaným 3/, 4/, 5/, 25/, 26/, 39/, 43/, 47/, 52/, 53/, 54/, 55/, 60/, 62/, 68/, 69/ a novým žalovaným 8/, 14/, 15/, 25/, 26/, 48/, 49/ a 50/ náhradu trov nepriznal.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 8 ods. 1, § 8b ods. 1, § 14 ods. 1 až 4, ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania skonštatoval, že prvý žalobný petit, t. j., že uznesenie č. 8 popísané vyššie sa neprijíma, je nevykonateľný, preto sa zaoberal druhým petitom, a to neplatnosťou uznesenia schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov č. 8 zo 6. júna 2017. Poukázal na čl. VI. zmluvy o výkone správy uzatvorenej podľa § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení dodatku č. 1, podľa ktorej bol upravený spôsob správy domu, avšak nebolo vymedzené, aký je to obvyklý spôsob oznámenia výsledkov hlasovania. Zo zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov konanej dňa 6. júna 2017, ktorá bola vypracovaná dňa 9. júna 2017 a v deň jej vypracovania zverejnená v bytovom dome, mal súd prvej inštancie preukázané, že v bode 8 p. M. vyjadrila nesúhlas s námietkami p. X.. R. a

navrhla hlasovať o súhlase vlastníkov bytov s rozpočtom k obnove bytového domu a so správou o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2016 a položkami čerpania z FPÚ a O; hlasovalo 23 vlastníkov bytov - 1byť = 1hlas, za: 19 hlasov, proti: 3 hlasy a zdržal sa: 1 hlas.

1.2. V konaní bolo sporné, kedy bol žalobcom oznámený výsledok hlasovania z domovej schôdze uskutočnenej dňa 6. júna 2017. Z vykonaného dokazovania, najmä z výsluchu žalovanej 46/, ktorá bola overovateľkou zápisnice z domovej schôdze, konanej dňa 6. júna 2017, z výsluchu žalovanej 27/, ktorá bola skrutátkou a spočítavala hlasy na predmetnej schôdzi, z čestného vyhlásenia z 23. septembra 2021 M. J. (bytovej techniky správcu TOMA s. r. o.), ktorá spisovala zápisnicu, z listiny Vyhlásenie vlastníkov bytov, na ktorom boli podpísaní vlastníci bytov zúčastnených na schôdzi vlastníkov bytov bytového domu F.. F. XXXX/X, X, X, konanej dňa 6. júna 2017, z listiny Vyhlásenie vlastníkov bytov, na ktorom sú podpísaní vlastníci bytov bytového domu F.. F. XXXX/X, X, X a zo zápisnice z domovej schôdze vlastníkov bytov mal súd prvej inštancie preukázané, že na schôdzi konanej dňa 6. júna 2017 sa zúčastnili žalobcovia 1/ a 2/ a aj právny zástupca X.. R., čoho ďalším dôkazom bola aj prezenčná listina z uvedenej schôdze. Podpisy vlastníkov bytov sú na 27 bytoch v pomere 1 byt = 1 hlas, podľa písomného vyjadrenia žalovaných 46/ a 27/, 4 byty boli z hlasovania vylúčené z dôvodu nepredloženia splnomocnenia od spoluvlastníkov - byty pod por. č. X, XX, XX, XX. Z 23 vlastníkov bytov hlasovali za: 19 hlasov, proti: 3 hlasy a zdržal sa: 1 hlas. Vo výpovedi p. M. (overovateľky zápisnice) a v čestnom vyhlásení p. J. k spornej účasti p. W. na schôdzi uviedli, že sa jej osobne zúčastnila spolu s manželom a tiež právnym zástupcom X.. R. tak, ako bolo uvedené v prezenčnej listine. Žalovaná 46/ uviedla, že: „Oni ich ešte upozorňovali na schôdzi dňa 06.06.2017, lebo všetci traja dvíhali ruky. Je si istá na 100%.“ Z vyššie uvedených výpovedí a písomných vyhlásení vlastníkov bytov mal súd prvej inštancie za preukázané, že na každej schôdzi bytového domu a konkrétne aj na schôdzi konanej dňa 6. júna 2017 boli výsledky jednotlivých hlasovaní oznámené obvyklým spôsobom a tento obvyklý spôsob bol taký, že výsledky hlasovania sa oznamovali bezprostredne po sčítaní jednotlivých hlasov. Tak tomu bolo pri všetkých 8 hlasovaniach, ktoré prebehli na predmetnej schôdzi od bodu 2 až po bod 8 programu schôdze. Pokiaľ by sa aj preukázalo, že žalobkyňa 2/ sa osobne nezúčastnila schôdze vlastníkov bytov konanej dňa 6. júna 2017, v celom rozsahu práv a povinností vlastníka bytu č. XX ju na tejto schôdzi na základe splnomocnenia zastupoval X.. Q. R., prítomný bol aj jej manžel - žalobca 1/ a za každý byt a nebytový priestor v dome má vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome jeden hlas. Preto súd prvej inštancie považoval návrh žalobkyne 2/ na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písmo-znalectvo na zistenie, či jej podpis na prezenčnej listine zo 6. júna 2017 je pravý, za nadbytočný a neúčelný, preto návrh na vykonanie znaleckého dokazovania zamietol.

1.3. Pokiaľ išlo o žalobkyňu 3/, z výpovedí vypočutých žalobcov a žalovaných bolo preukázané, že žalovaná 3/ (správne žalobkyňa 3/) sa zúčastnila na schôdzi vlastníkov bytov 6. júna 2017, avšak nebolo preukázané, že by hlasovala na schôdzi proti v bode 8. Z vyjadrenia overovateľky zápisnice vyplynulo, že proti hlasovali žalobcovia 1/, 2/ a 4/. Podľa vyjadrenia p. J. X. ani táto sa nevedela vyjadriť, či žalobkyňa 3/ hlasovala proti, lebo stáli vedľa seba a uviedla, že ona hlasovala proti, a tiež uviedla, že žalobcovia si sami podali žalobu, ju neoslovili. Teda pokiaľ hlasovali 3 vlastníci bytov proti, tak ako je to uvedené v zápisnici z domovej schôdze vlastníkov bytov, žalobcovia 1/ a 2/ mali spoločne 1 hlas, žalovaný 4/ 1 hlas a žalovaná 47/ 1 hlas, súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalobkyňa 3/ sa hlasovania zdržala resp. o konkrétne tejto otázke nehlasovala. Definovanie pojmu „prehlasovaný vlastník“ bolo dôležité aj z toho dôvodu, že práve ustanovenie § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. určuje, že v prípade ak sa v lehote 30 dní na súd takýto vlastník neobrátí, jeho právo zaniká, v zmysle teórie práva ide teda o prekluzívnu lehotu. Ak je v zmysle zákona účasť na správe a hlasovaní právom a povinnosťou zároveň, tak za prehlasovaného vlastníka bolo treba určiť len toho, kto sa danej konkrétnej schôdzi zúčastnil, ale nehlasoval, prípadne hlasoval proti výsledku schôdze. Teda pokiaľ sa žalobkyňa 3/ na schôdzi dňa 6. júna 2017 zúčastnila a o konkrétnej otázke nehlasovala resp. sa zdržala hlasovania, bola preto v spore aktívne legitimovaná.

1.4. Na hlasovaní o bode 8 boli prítomní žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 4/, proti hlasovali žalobcovia 1/, 2/ a 4/, žalobkyňa 3/ nehlasovala resp. sa zdržala hlasovania a tiež žalovaná 47/ hlasovala proti) „o súhlase vlastníkov bytov s rozpočtom k obnove bytového domu a so Správou činnosti správcu týkajúcej sa

domu za rok 2016 a položkami čerpania z FPÚ a O“. Výsledok hlasovania im bol oznámený na tejto schôdzi obvyklým spôsobom tak, že výsledok hlasovania aj o tomto bode bol oznámený na schôdzi bezprostredne po sčítaní jednotlivých hlasov, pričom tak to bolo pri každom hlasovaní. Zákonná 30-dňová lehota začala žalobcom plynúť dňa 7. júna 2017 a uplynula dňa 6. júla 2017. Žaloba bola podaná dňa 7. júla 2017, teda 31. deň od začiatku plynutia prekluzívnej doby, teda po uplynutí 30-dňovej prekluzívnej (prepadnej) doby. V uvedenej 30-dňovej lehote musí byť žaloba podaná na súd, nestačí ju napr. podať na pošte, v dôsledku čoho právo žalobcov v zmysle ustanovenia § 14 ods. 8 zákona č.182/1993 Z. z. zaniklo. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie prihliadol ex offo, nakoľko zaniknuté právo nemohol priznať, preto žalobu zamietol. Pokiaľ sa jednalo o žalovanú 62/, táto nebola vo veci pasívne legitimovaná, nakoľko bola manželka žalovaného 63/, pričom po rozvoze ich manželstva predmetný byt pripadol do výlučného vlastníctva žalovaného 63/, preto súd prvej inštancie žalobu proti nej zamietol.

1.5. Pokiaľ žalobcovia namietali zastúpenie žalovaných 1/, 2/, 6/, 7/, pôvodne žalovaných 8/, 9/ až 13/, pôvodne 14/, pôvodne 15/, 16/ až 24/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 44/ až 46/, pôvodne 48/ až 51/, 56/ až 59/, 61/, 63/ až 67/, 70/ a 71/ právnym zástupcom JUDr. Dudzíkom, tak žalovaní, ktorých právny zástupca zastupoval, sa dali zastúpiť v čase, keď správcovskú spoločnosť žalobcovia nesprávne označili ako jednu zo žalovaných, a nie ako zo zákona zastupujúcu všetkých žalovaných ako vlastníkov bytov predmetného bytového domu. V zmysle čl. 47 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Správcovská spoločnosť je v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. len zástupcom vlastníkov bytov, proti ktorým smeruje žaloba prehlasovaných vlastníkov bytov, neposkytuje právne služby, teda nebola oprávnená poskytovať ani právnu pomoc. Žalovaní preto mohli uplatniť svoje ústavné právo na právnu pomoc. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 262 v spojení s § 255 a § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Následne súd prvej inštancie doplniacím rozsudkom č. k. 5C/35/2017 - 968 z 18. júla 2022 doplnil rozsudok č. k. 5C/35/2017-779 z 31. decembra 2021 tak, že zamietol žalobu o určenie, že uznesenie č. 8 schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome F.. F. XXXX/X, X a X v N., konanej dňa 6. júna 2017 o 17:00 hod., ktorým vlastníci bytov nadpolovičnou väčšinou zúčastnených odsúhlasili, že súhlasia s rozpočtom k obnove bytového domu a so Správou o činnosti správcu týkajúcej sa domu za rok 2016 a jednotlivými položkami čerpania FPÚ a O sa neprijíma; žalovaným 1/ a 2/, 6/ a 7/, pôvodne 8/, 9/ až 13/, pôvodne 14/ a pôvodne 15/, 16/ až 24/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 44/ až 46/, 48/ až 51/, 56/ až 59/, 61/, 63/ až 67/, 70/ a 71/ a správcovi TOMA s. r. o. priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ až 4/ v rozsahu 100 %; žalovaným 3/, 4/, 5/, 25/, 26/, 39/, 43/, 47/, 52/, 53/, 54/, 55/, 60/, 62/, 68/, 69/ a novým žalovaným 8/, 14/, 15/, 25/, 26/, 48/, 49/ a 50/ náhradu trov nepriznal.

2.1. V odôvodnení poukázal na to, že uznesením č. k. 5C/35/2017-317 z 29. júla 2019 pripustil zmenu žaloby žalobcov. Pripustený žalobný návrh bol formulovaný eventuálne. Žalobcovia boli povinní formulovať žalobný návrh jasne, určito a zrozumiteľne a rovnako aj žalobné dôvody v prekluzívnej lehote 30 kalendárnych dní od oznámenia výsledkov hlasovania a na prípadné zmeny a doplnenia po lehote súd neprihliada. Formulácia a skladba žalobného petitu pri žalobách podaných podľa § 14 ods. 8 zákona č.182/1993 Z. z. ostáva v plnej dispozícii žalobcu. Ich správna formulácia však musí nevyhnutne vychádzať z povahy skutkovej podstaty, okolností a právneho postavenia vlastníka ako žalobcu, ktorý žiada súd o poskytnutie ochrany prostredníctvom tohto špeciálneho právneho prostriedku. Žalobou, ktorou sa v konaní žalobcovia domáhali v podstate zmeny prijatého uznesenia, ide o podobný prípad, akým je žaloba podľa § 139 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/119/1996 (R 54/1997) vymedzil základný rámec pre správnu formuláciu žalobného návrhu v týchto prípadoch. Spoluvlastník, ktorý nesúhlasí s takým hospodárením so spoločnou vecou, ktoré určilo rozhodnutie spoluvlastníkov väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov, sa nemôže úspešne domáhať na súde rozhodnutia o inom hospodárení s touto vecou (toto právo má len vtedy, ak sa

nedosiahne väčšina alebo dohoda spoluvlastníkov). Prehlasovaný spoluvlastník sa musí rozhodnutiu väčšiny vlastníkov podriaďovať. Táto zásadná právna veta v praxi znamená, že ide o žalobu na neprípustnosť rozhodnutia o určitej záležitosti, týkajúcej sa správy spoločných častí a spoločných zariadení domu. Súd však nemôže rozhodnutie väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov svojím verdiktom zmeniť, a to ani vtedy, ak by dospel k záveru, že je vhodnejšie iné rozhodnutie týkajúce sa domu. Zákon totiž predpokladá na vydanie autonómneho rozhodnutia o tejto veci, na rozdiel od prípadu, keď sa nedosiahne väčšina hlasov, neposkytuje. Formulácia žalobného petitu by tak mala zodpovedať nesúhlasnému stanovisku menšinového spoluvlastníka

s väčšinovým rozhodnutím a bude závisieť od jeho konkrétneho obsahu. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobný petit o určenie, že uznesenie č. 8 sa neprijíma, je nevykonateľný, keďže súd nemôže rozhodnutie väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov svojím verdiktom zmeniť, a to ani vtedy, ak by dospel k záveru, že je vhodnejšie iné rozhodnutie týkajúce sa domu. Z uvedeného dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 262 v spojení s § 255 CSP.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. septembra 2023 sp. zn. 8Co/60/2022, 8Co/61/2022 odmietol odvolanie žalovanej 47/ proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výroku I.; potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III.; potvrdil doplnčací rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I.; zrušil doplnčací rozsudok vo výrokoch II. a III.; žalovaným 1/ až 71/ a správcovskej spoločnosti TOMA s. r. o. proti žalobcom 1/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

3.1. Odvolací súd posudzujúc odvolanie žalovanej 47/ zhodnotil, že toto odvolanie podala proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcov zamietol, teda rozhodol v prospech žalovaných, pričom na podanie uvedeného odvolania nemala podľa § 359 CSP procesnú legitimáciu. V tomto rozsahu bolo jej odvolanie podané neoprávnenou osobou a to bez ohľadu na jej subjektívne presvedčenie o tom, že zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie nie je v jej prospech, preto odvolanie v súlade s ustanovením § 386 písm. b) CSP odmietol.

3.2. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v spojení s doplnčacím rozsudkom, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru o tom, že zo strany žalobcov bola žaloba podaná po uplynutí 30-dňovej prekluzívnej lehoty. Skonštatoval, že lehota podľa § 14a ods. 8, v tom čase § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., ktorá z časového hľadiska limituje prehlasovaného vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome podať žalobu na súd do 30 dní od oznámenia výsledku hlasovania, má pre jeho uplatnenie vždy hmotnoprávnu povahu. Teda žaloba podaná na súde musí byť najneskôr v posledný deň lehoty, pričom nestačí len jej odoslanie na poštovú prepravu v posledný deň lehoty (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2021, sp. zn. 4Cdo/130/2021, R 79/2021); jedná sa o prekluzívnu lehodu.

3.3. V prejednávanej veci bol sporným práve počiatok plynutia tejto prekluzívnej lehoty, resp. aký spôsob oboznamovania výsledkov hlasovania v bytovom dome je obvyklým. Výriešenie otázky, či žaloba bola podaná včas bolo v danom prípade otázkou podstatného významu. Súd prvej inštancie prijal záver, že na schôdzi vlastníkov uskutočnenej dňa 6. júla 2017 boli zúčastnení vlastníci bytov a nebytových priestorov vrátane žalobcov, oboznámení o výsledkoch hlasovania a k samotnému oznámeniu výsledkov hlasovania došlo ihneď na schôdzi po vykonanom hlasovaní resp. po sčítaní hlasov a ich oznámení. K uvedenému záveru dospel na podklade výsluchu žalovanej 46/, výsluchu žalovanej 27/, vyhlásenia vlastníkov bytov (v spise na č. l. 677-678), vyhlásenia vlastníkov bytov (v spise na č. l. 679-680) i na podklade čestného vyhlásenia Beáty Oravcovej. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie bol toho názoru, že z citovaných dôkazov vyplývalo, že obvyklým spôsobom oboznamovania výsledkov hlasovania pre vlastníkov prítomných a hlasujúcich na schôdzi bolo ich oznámenie ihneď po ich sčítaní na schôdzi vlastníkov bytov. S dôrazom na uvedené bolo možné konštatovať, že žalobcom táto prekluzívna lehota začala plynúť deň nasledujúci po oznámení výsledkov

hlasovania obvyklým spôsobom t. j. už dňa 7. júna 2019 a uplynula dňa 6. júla 2017. Keďže je viacero ustanovení v zákone č. 182/1993 Z. z. predpisujúcich zverejňovanie skutočností „spôsobom v bytovom dome obvyklým“, v záujme jednoznačnosti výkladu tohto spôsobu možno rozhodnutím vlastníkov na schôdzi generálne určiť, čo sa považuje za spôsob v dome obvyklý. Na rozdiel od zvolania schôdze, toto informovanie o výsledkoch vykonaného hlasovania na schôdzi je možné vykonať jednoduchšie ako samotné oznámenie o konaní schôdze, ktoré musí byť vyhotovené v písomnej forme a doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome. Zákonná úprava nestanovuje záväzný spôsob oznamovania výsledkov hlasovania prijatých na schôdzi vlastníkov bytov, pričom tiež nevylučuje ako obvyklý spôsob oboznamovania výsledkov hlasovania ich oznámením bezprostredne po vykonanom hlasovaní a sčítaní týchto hlasov na schôdzi. Žalobcovia tak už od oboznámenia výsledkov hlasovania na schôdzi boli, spôsobom obvyklým, s výsledkom aj predmetného hlasovania oboznámení, teda tento výsledok sa bezodkladne už dostal do ich dispozičnej sféry. Zákon nevyžaduje oboznámenie výsledku hlasovania výlučne písomnou formou, preto postačovalo aj ústne vyrozumienie na schôdzi vlastníkov po zrátaní výsledku počtu hlasov. Pri oboznámení výsledku hlasovania obvyklým spôsobom a zverejnením zápisnice zo schôdze vlastníkom vlastníkom na mieste v dome obvyklom, ide o dve rozdielne skutočnosti s rozdielnou právnou úpravou. Pre výlučne neprítomných vlastníkov môže aj obvyklým spôsobom zverejnená zápisnica predstavovať informáciu o výsledkoch hlasovania spôsobom v dome obvyklým. Osoba vlastníka bytu neúčastná hlasovania nemá však obdobné postavenie prehlasovaného vlastníka bytu, má práva vlastníka bytu, ktorý sa nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, toto právo sa však počíta do 3 mesiacov od hlasovania, nie teda od nadobudnutia vedomosti o výsledku hlasovania.

3.4. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov, že v konaní nebol daný žiaden dôkaz preukazujúci, že by obvyklým spôsobom oboznamovania sa s výsledkami hlasovania bolo ich oznámenie bezprostredne po vykonanom hlasovaní a že uvedený spôsob oboznamovania výsledkov hlasovania nie je obvyklým spôsobom oboznamovania s výsledkami hlasovania. Žalobcovia v tomto smere síce rozsiahlo argumentovali a popierali skutkové tvrdenia žalovaných, avšak tieto svoje skutkové tvrdenia nepreukázali relevantnými dôkazmi, ktorými by v rámci procesnej obrany popreli správnosť záverov plynúcich z dôkazov predložených zo strany žalovaných. Zo strany žalobcov preto nedošlo k uneseniu dôkazného bremena. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností spočíva na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalobcovia popierali, že by obvyklým spôsobom oboznamovania výsledkov v bytovom dome boli ich oznámenie ihneď po vykonanom hlasovaní a sčítaní hlasov resp. tvrdili, že obvyklý spôsob oboznamovania výsledkov hlasovania je zverejnením zápisnice o hlasovaní v bytovom dome po konaní schôdze (dňa 9. júna 2017), bolo ich povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo/52/2010). Ak zo strany žalobcov došlo iba k tvrdeniu a popieraní skutkových tvrdení a dôkazov bez toho, aby tieto skutkové tvrdenia a argumentáciu podporili preukázaním relevantných dôkazov, uvedeným spôsobom dôkazné bremeno preto neuniesli.

3.5. Z dôvodu oneskorene podanej žaloby, sa odvolací súd už ďalej nezaoberal ďalšími námietkami žalobcov produkovanými v odvolaní, pretože tieto vyhodnotil ako námietky bez ďalšej relevancie a zároveň nespôsobilé ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. K námietkam žalobcov k formulácii žalobného petitu uviedol, že jeho podoba je v dispozícii žalobcu, ale musí vychádzať z povahy veci, skutkových okolností a právneho postavenia vlastníka. Žaloba smerovala fakticky k zmene prijatého uznesenia, čo je porovnateľné so žalobou podľa § 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Išlo o žalobu na neprípustnosť rozhodnutia týkajúceho sa správy spoločných častí a zariadení domu. Súd však nemôže rozhodnutie väčšiny vlastníkov meniť ani v prípade, že by považoval iné riešenie za vhodnejšie (R 54/1997). Zákon č. 182/1993 Z. z. takúto možnosť súdu neposkytuje a subjektívne nedostatky hlasovania pri dodržaní zákonného postupu nie je možné úspešne napadnúť (§ 14 ods. 8). Žalobný petit preto musí vyjadrovať nesúhlas menšinového spoluvlastníka s väčšinovým rozhodnutím a zodpovedať jeho konkrétnemu obsahu. Na základe uvedeného dospel k záveru, že námietka odvolateľov o povinnosti súdu skúmať neplatnosť uznesenia ex offio nie je dôvodná. Žalobcovia boli povinní v 30-dňovej prekluzívnej lehote jasne a určito formulovať žalobný návrh aj žalobné dôvody; na neskoršie zmeny súd neprihliada. Hoci

súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby, oneskorenosť druhého petitu tým nemohla byť odstránená. Zmena viedla len k eventuálnemu žalobnému návrhu, o ktorom súd aj rozhodol. Odvolací súd sa stotožnil so záverom o nevykonateľnosti prvého petitu, keďže prijaté uznesenie nemožno dodatočne určiť ako neprijaté. Aj keby bol tento petit vykonateľný, žalobcovia by neboli úspešní pre nedodržanie 30-dňovej lehoty. Odvolaciu argumentáciu vo veci samej preto považoval za nedôvodnú. Za dôvodnú označil len námietku duplicity rozhodovania o trovách konania, vecné námietky proti ich priznaniu však odmietol, keďže sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Zároveň pripomenul, že súd je povinný reagovať len na právne a skutkovo podstatné otázky.

3.6. Vo vzťahu k odvolaniu žalovanej 47/ smerujúcemu voči výroku o nepriznaní trov konania i vo vzťahu k odvolaniu žalobcov v časti, v ktorej smeruje proti výrokom I. a III. tiež vo vzťahu k odvolaniu žalobcov voči dopĺňaciemu rozsudku č. k. 5C/35/2017-968 z 18. júla 2022 boli splnené procesné podmienky vecného prejednávania odvolania, preto dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho dopĺňacím rozsudkom bolo potrebné vo výrokoch týkajúcich sa veci samej potvrdiť v súlade s § 387 ods. 1 CSP; v časti výrokov o trovách konania dopĺňacieho rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušiť z dôvodu, že ide o duplicitné rozhodovanie o trovách, keďže rozhodnutie o nich obsahoval už samotný rozsudok. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie (ďalej len „dovolateľa“), ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, namietali porušenie čl. 2 Základných princípov CSP, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Boli toho názoru, že rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj nadväzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu boli výsledkom neprijateľných, formalistických a arbitrárnych procesných postupov, ktoré tieto rozhodnutia robia neudržateľnými po procesnej aj hmotnoprávnej stránke. Zdôraznili, že vec bola dvakrát preskúmaná odvolacím súdom, pričom v napadnutom rozhodnutí sa odvolací súd bez akéhokoľvek presvedčivého odôvodnenia odklonil od vlastných skorších právnych záverov, na základe ktorých bolo pôvodné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené. Takýmto postupom bola založená závažná procesná vada spočívajúca v arbitrárnosti rozhodovania, čím bolo žalobcom odňaté právo na riadne prejednanie veci. Ďalej poukázali aj na odmietnutie odvolania žalovanej 47/ z dôvodu údajného nedostatku jej legitimácie, hoci táto výslovne uviedla, že rozhodnutie o zamietnutí žaloby nepovažuje za rozhodnutie vo svoj prospech, a počas celého konania konzistentne prejavovala nesúhlas s prijatým uznesením, hlasovala proti nemu a mala zjavný právny záujem na výsledku konania. Odvolací súd pritom bez dôkazov a v rozpore s tvrdeniami samotnej žalovanej 47/ uzavrel, že sa mala zdržať hlasovania, čím jej procesné postavenie posúdil čisto formalisticky a diskriminačne. Takýto postup nielenže odporoval povahe konania podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., ale zároveň predstavoval upretie práva na súdnu ochranu a rovnosť účastníkov konania. Za závažnú procesnú vadu konania považovali aj to, že súdy oboch inštancií sa bez kritického hodnotenia priklonili k tvrdeniam skrutátorov a niektorých žalovaných o priebehu hlasovania, hoci tieto tvrdenia nemali žiadnu oporu v zápisnici zo schôdze a boli v priamom rozpore s tvrdeniami samotných účastníkov, ktorí najlepšie vedeli, ako hlasovali. Súdy ignorovali návrhy žalobcov na vykonanie kľúčových dôkazov, najmä výsluch všetkých účastníkov konania, a rozhodli na základe domnienok o „obvyklom spôsobe“ oboznamovania sa s výsledkami hlasovania. Pričom podľa dovolateľov bol takýto postup v rozpore so zásadou spravodlivého procesu, rovnosti zbraní a zákazom svojvôle. Takisto namietali, že odôvodnenie rozhodnutí súdu prvej inštancie, aj odvolacieho súdu bolo nedostatočné, nepreskúmateľné a vnútorne rozporné, keďže sa súdy riadne nevysporiadali s ich podstatnými procesnými a hmotnoprávnymi námietkami. Takýto postup považovali za porušenie práva na spravodlivý proces a práva na riadne odôvodnené súdne rozhodnutie.

4.1. Dovolaciu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP podľa názoru dovolateľov predstavovala problematika žalobného petitu podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. Súdy síce konštatovali jeho údajnú nevhodnosť, avšak nikdy neuviedli, aký petit by považovali za prípustný a vykonateľný. Zákon

prítom obsah žalobného petitu explicitne neupravuje a ponecháva ho v dispozícii prehlasovaného vlastníka. Rozhodovacia prax v obdobných veciach, vrátane konania medzi tými istými účastníkmi (vedená na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6C/247/2016), prítom obdobný petit akceptovala. Odklon od tejto praxe bez vysvetlenia narúša právnu istotu a predvídateľnosť rozhodovania. Ako nepreskúmateľné a arbitrárne videli dovolatelia aj rozhodnutie súdov o náhrade trov konania, pretože súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s námietkami žalobcov, týkajúcimi sa povinného zastupovania žalovaných vlastníkov správcom podľa § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., ani so stanoviskom Ministerstva financií Slovenskej republiky ako gestora zákona, podľa ktorého zákon nepripúšťa paralelné zastupovanie len niektorých žalovaných inými osobami. Priznanie trov konania na základe takéhoto nesprávneho právneho posúdenia má priamy dopad na majetkové práva žalobcov a predstavuje zásah do ich práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy. Keďže ide o právnu otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, aj tento okruh námietok podľa dovolateľov zakladal dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.2. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietali, že v merite veci súdy dospeli k zamietnutiu žaloby z dôvodu údajného zmeškania prekluzívnej lehoty podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., avšak tento záver bol výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdy nesprávne ustálili počiatok plynutia lehoty, keď bez dostatočného dokazovania vychádzali z predpokladu, že žalobcovia sa o výsledku hlasovania dozvedeli skôr než jeho písomným zverejnením, hoci ustálená judikatúra vyžaduje, aby oznámenie výsledkov predstavovalo definitívnu, správnu a úplnú písomnú sumarizáciu výsledkov hlasovania zverejnenú spôsobom v dome obvyklým. Týmto spôsobom bolo v danom prípade vyvesenie zápisnice dňa 9. júna 2017, čo súdy nijako relevantne nevyvrátili. Za daného skutkového stavu mali súdy aplikovať druhú vetu § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., keďže nebolo preukázané, že žalobcovia sa o výsledku hlasovania mohli dozvedieť skôr. Odklon súdov od ustálenej rozhodovacej praxe bez riadneho odôvodnenia založil podľa dovolateľov nejednotnosť judikatúry, s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/130/2021 a 5Cdo/110/2018. Navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu, ako aj doplnujúci rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnili si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaná 26/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa nemôže vyjadriť, nakoľko v tom čase nebola majiteľkou bytu a ani nie je majiteľkou bytu.

6. Žalovaná 39/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav nechce a nemôže pokračovať v danom spore.

7. Žalovaní 1/, 2/, 6/, 7/, 9/, 10/, 12/ až 14/, 17/ až 21/, 24/, 25/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 44/ až 46/, 49/, 50/, 52/, 53/, 56/ až 61/, 63/, 65/ až 71/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že im nie je zrejmé, z akého dôvodu im bolo doručované dovolanie do vlastných rúk, ak sú zastúpení právnym zástupcom. Z podania žalobcov vôbec nevyplýva, že sa menili žalovaní, pričom niektorí chýbajú a niektorí prestali byť vlastníkmí. Boli toho názoru, že celé podanie je zmätočné, nakoľko je o niečom a niekom inom, preto navrhli ho zamietnuť. K argumentu, že odvolací súd nemal odmietnuť odvolanie žalovanej 47/ uviedli, že žalovaná 47/ bola v súdnom konaní úspešná a nebola oprávnená na podanie odvolania. Zároveň poukázali aj na rozporupnosť vyjadrení uvedenej žalovanej so žalobou a výpovediach žalobcov, či iných žalovaných. Zároveň nesúhlasili s tvrdením, že súdy nezisťovali obvyklý spôsob oboznamovania sa s výsledkami hlasovania a poukázali na vyhlásenie väčšiny vlastníkov z 27. septembra 2021 o spôsobe hlasovania a vyhlasovaní výsledkov hlasovania. Nesúhlasili ani s tým, že vyhlásenie výsledkov hlasovania môže byť jedine vo forme ich vyvesenia v písomnej forme, nakoľko je to v rozpore s § 14a ods. 6 a 8 zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého sa výsledky hlasovania zverejňujú spôsobom, ktorý sa považuje v bytovom dome za obvyklý. Zákon taxatívne vymedzuje iba lehotu zverejnenia zápisnice. K tvrdeniu, že sa súd priklonil k žalovaným, ktorí sú zaujatí voči požiadavke na realizáciu balkónov uviedli, že napadnuté uznesenie vlastníkov sa v žiadnom prípade netýkalo realizácie balkónov, nakoľko realizácia balkónov bola riešená v inom súdnom spore, v ktorom boli žalobcovia neúspešní. K možnosti právneho zastúpenia žalovaných uviedli, že v danom čase nemali inú možnosť, ako sa obrátiť na právneho

zástupcu a tým sa brániť voči podanej žalobe. K stanovisku Ministerstva financií Slovenskej republiky uviedli, že sa jedná o nezáväzné stanovisko, ktoré nenahrádza právny názor vyslovený súdom. Navrhli dovolanie zamietnuť.

8. Žalovaná 43/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie je vlastníčkou bytu.

9. Správcovská spoločnosť TOMA s. r. o. vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobcovia dovolací dôvod odvodzovali aj z odmietnutia odvolania žalovanej 47/. Odvolací súd však odvolanie tejto žalovanej v rozsahu smerujúcom proti výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie odmietol z dôvodu nedostatku jej procesnej legitímácie, čo podrobne a presvedčivo odôvodnil. Akcentovala na to, že zákon o vlastníctve bytov priznáva právo obrátiť sa na súd výlučne prehlasovanému vlastníkovi (§ 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z.). Všetci ostatní vlastníci, ktorí toto právo neuplatnia, vystupujú v procesnom postavení žalovaných bez ohľadu na to, ako hlasovali, pričom tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo. Tento záver je ustálený v rozhodovacej praxi krajských súdov aj v odbornej literatúre. Zároveň poukázala na to, že žalobcovia nijako nevysvetlili, ako malo odmietnutie odvolania žalovanej 47/ zasiahnuť do ich vlastných procesných práv. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP preto nemohol byť a ani nebol naplnený. Ďalej namietali posúdenie počiatku plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v súvislosti so spôsobom oznamovania výsledkov hlasovania. Z dovolania však nebolo jednoznačné, či touto argumentáciou žalobcovia namietajú procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP alebo nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) CSP. Súd prvej inštancie aj odvolací súd sa touto otázkou podrobne zaoberali, vykonali rozsiahle dokazovanie a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne vysvetlili, prečo dospeli k záveru, že obvyklým spôsobom oznamovania výsledkov hlasovania v danom bytovom dome bolo ich oznámenie bezprostredne po sčítaní hlasov na schôdzi vlastníkov. Zo zistení súdov zároveň vyplynulo, že predmetnej schôdzi sa zúčastnil aj právny zástupca žalobcov. Tvrdenie žalobcov, že za obvyklý spôsob oznámenia výsledkov hlasovania možno považovať výlučne ich písomné vyvesenie, nemalo oporu v zákone. Ustanovenie § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. síce vyžaduje písomnú formu pri oznámení schôdzi vlastníkov, avšak takúto požiadavku pri oznámení výsledkov hlasovania nestanovuje. Záver súdov o počiatku plynutia prekluzívnej lehoty bol preto zákonný a správny a nemohol zakladať dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že právna otázka bola dovolacím súdom posudzovaná rozdielne, pričom odkazovali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/130/2021 a 5Cdo/110/2018, išlo o rozhodnutia riešiace odlišné právne otázky, ktoré neboli totožné s otázkou rozhodnou v danej veci. Takto vymedzený dovolací dôvod preto nespĺňal požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 432 CSP. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobcovia spájali s absenciou pozitívneho vymedzenia žalobného petitu pre žaloby prehlasovaných vlastníkov. Podľa správцovskej spoločnosti žaloba bola zamietnutá z dôvodu jej oneskoreného podania, preto sa súdy neboli povinné zaoberať ďalšími meritórnymi námietkami. Navyše, otázka prípustného žalobného petitu bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už vyriešená, napr. v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/68/2010. Pokiaľ žalobcovia namietali rozhodnutie o trovách konania, prípustnosť dovolania proti tomuto výroku z dôvodov podľa § 421 CSP zákon výslovne vylučuje. Dovolanie proti výroku o trovách konania je prípustné len z dôvodov podľa § 420 CSP, ktoré však žalobcovia v tejto súvislosti neuplatnili. Napokon správcovská spoločnosť poukázala aj na nedôvodnosť námietok týkajúcich sa zastupovania vlastníkov a stanoviska Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré nie je právne záväzné, ako aj na neurčité a nekonkrétne návrhy žalobcov smerujúce k preskúmaniu ústavnosti ustanovenia § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. Navrhla dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť ako nedôvodné. Uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

10. Žalovaní 3/ až 5/, 8/, 11/, 15/ až 16/, 22/ až 23/, 26/, 39/, 47/ a 48/, 54/ a 55/, 62/, 64 písomné vyjadrenie k dovolaniu nepredložili.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§

443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

14. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

16. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

17. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

19. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolatelia namietali hodnotenie dôkazov, porušenie zásady rovnosti zbraní, arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, porušenie zásady

viazanosti vlastným názorom vysloveným odvolacím súdom, ako aj odmietnutie odvolanie žalovanej 47/. Vo vzťahu k výroku o trovách konania namietali nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

20. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo jej uplatnenie po uplynutí prekluzívnej lehoty, na ktorú skutočnosť súdy prihliadali z úradnej povinnosti. Spornou otázkou v danom prípade bolo posúdenie obvyklého spôsobu zverejnenia výsledku hlasovania na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu č. XXXX/X, X a X, Y. F., N.. Súdy nižších inštancií pri jej riešení vychádzali z výsledkov vykonaného dokazovania, ako aj z rozhodných skutkových okolností, z ktorých bolo nepochybné, že k vyhláseniu výsledkov hlasovania o uznesení č. 8 na schôdzi konanej dňa 6. júna 2017, došlo bezprostredne po odhlasovaní a spočítaní hlasov, tak ako tomu bolo pri všetkých hlasovaniach, ktorých sa podpísaný vlastník bytu zúčastnil. Z uvedeného dôvodu 30-dňová prekluzívna lehota začala plynúť deň nasledujúci po oznámení výsledkov hlasovania obvyklým spôsobom t. j. dňa 7. júna 2017 a uplynula dňa 6. júla 2017. Zo zápisnice o hlasovaní o bode č. 8 vypracovanej dňa 9. júna 2017 vyplýva, že z 23 vlastníkov za prijatie uznesenia č. 8 bolo 19 hlasov, 3 hlasy boli proti a 1 hlas sa zdržal. Proti hlasovali žalobcovia 1/ a 2/, ktorým sa počítal 1 hlas, žalobca 4/ a žalovaná 47/. Žalobkyňa 3/ sa zdržala hlasovania, o uvedenom uznesení č. 8 na schôdzi nehlasovala. Z čl. VI. zmluvy o výkone správy uzatvorenej podľa § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. dňa 21. apríla 2008 v znení dodatku č. 1 zo 14. júna 2010 (v spise na č. 1. 55) týkajúceho sa úpravy spôsobu správy domu, vymedzenie obvyklého spôsobu oznámenia výsledkov hlasovania nevyplýva. Zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 30. júna 2007 v § 14 ods. 4 prvá veta výslovne upravoval, že „Prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká.“ Následne novelou vykonanou zákonom č. 268/2007 Z. z. s účinnosťou od 1. júla 2007 uložil povinnosť správcovi, predsedovi spoločenstva alebo vlastníkom oznámiť výsledok hlasovania, a to spôsobom obvyklým v bytovom dome. Zároveň sa zmenilo znenie ustanovenia § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. tak, že prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak právo zaniká. Novelou vykonanou zákonom č. 205/2014 Z. z. s účinnosťou od 1. októbra 2014 sa predĺžila lehota na uplatnenie práva na súde na 30 kalendárnych dní od oznámenia o výsledku hlasovania.

21. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie uvedené odvolacím súdom v bodoch 29. až 50., ale aj v celom jeho kontexte s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, ktoré tvoria jeden celok vo vzťahu k ustáleniu zisteného skutkového stavu (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), spĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej, formálnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z jeho obsahu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Výsporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP, preto namietaná nepreskúmateľnosť, či nedostatočné odôvodnenie nie je opodstatnené.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu viazanosti odvolacieho súdu vlastným názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení č. k. 8Co/37/2020-558 z 11. februára 2021, z ktorého vyplýva, že odvolací súd uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa neplatnosťou uznesenia schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov č. 8. zo 6. júna 2017, ako aj vecnou legitímáciou sporových strán, s ohľadom na vlastnícke zmeny a ustanovenie § 8b zákona č. 182/1993 Z. z.. V danom prípade, uplatnenie žalobného návrhu prehlasovaných vlastníkov (žalobcov 1/ a 2/, a 4/) po uplynutí prekluzívnej lehoty bolo dôvodom na zamietnutie žaloby, bez ďalšieho vecného prejednávania. Vo vzťahu k viazanosti odvolacieho súdu vlastným právnym názorom v zrušujúcom uznesení dovolací súd uvádza, že právny názor odvolacieho súdu je záväzný pre súd prvej inštancie. Ide o tzv. inštančnú resp. kasačnú záväznosť. Z ustanovení

CSP však nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom, ak sa v dôsledku podaného opravného prostriedku znova stane predmetom opravného konania (m. m. R 68/1971, III. ÚS 46/2013), preto z procesného postupu odvolacieho súdu z tohto dôvodu nemožno vyvodiť existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

23. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

24. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú uplatnený nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

25. Najvyšší súd v uznesení zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/100/2018 uviedol, že „procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou kapacitou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada tzv. opomenuté dôkazy takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“. Totožný názor vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu z 29. októbra 2019 sp. zn. 5Cdo/202/2018.

26. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vóli sporovej strany. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge proti Holandskou z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi (sp. zn. 6Cdo/259/2010).

27. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne dostatočne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada vyplývajúca z čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

28. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd nepovažoval uplatnenú námietku týkajúcu sa hodnotenia dôkazov za podstatnú. Rozsah vykonaného dokazovania, ako aj následné zhodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, možno považovať za dostatočný pre záver o uplatnení žaloby prehlasovaných vlastníkov bytov alebo nebytových priestorov bytového domu nachádzajúceho sa na Y. F. F. č. XXXX/X, X a X v N. po uplynutí 30-dňovej prekluzívnej hmotnoprávnej lehoty. V sporovom konaní je súd povinný postupovať v súlade so zásadou hospodárnosti konania v zmysle čl. 17 Základných princípov CSP, preto v prípade uplatnenia prekludovaného nároku, ďalšie navrhované dôkazy neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo veci samej v prospech dovolateľov. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením.

29. Z rozsudku najvyššieho súdu z 30. júla 2021 sp. zn. 4Cdo/130/2021 vyplýva, že „Lehota podľa § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. je lehotou hmotnoprávnou. Pre zachovanie prekluzívnej lehoty nestačí, ak sa posledný deň 30-dňovej lehoty žaloba odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 121 ods. 5 CSP). Prekluzívny charakter lehoty vyplýva z dikcie „inak právo zanikne“, oneskoreným podaním žaloby súd žalobu zamietne bez vecného prejednanie sporu. Prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru musí svoj nárok uplatniť žalobou na súde v posledný deň lehoty (R 79/2021)“.

30. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

31. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

32. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). Napadnuté rozhodnutie však znaky arbitrárnosti nevykazuje, preto ani na základe tejto námietky nemožno dospieť k záveru o prípustnosti dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP.

33. Vo vzťahu k námietke o priznaní nároku na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti so zastupovaním žalovaných 1/ a 2/, 6/ a 7/, pôvodne žalovaných 8/ a 9/ až 13/, pôvodne žalovaných 14/ a pôvodne žalovaných 15/, 16/ až 24/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 44/ až 46/, pôvodne žalovaných 48/ až 51/, 56/ až 59/, 61/, 63/ až 67/, 70/ a 71/ právnym zástupcom JUDr. Dudzíkom, odvolací súd uviedol, že žalovaní sa dali zastupovať právnym zástupcom v čase, keď správcu bytov žalobcovia nesprávne označili ako jedného zo žalovaných, a nie ako zo zákona zastupujúceho všetkých žalovaných, vlastníkov bytov predmetného bytového domu. Citujúc čl. 47 ods. 2 ústavy, správca v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. je len zástupcom vlastníkov bytov, proti ktorým smeruje žaloba prehlasovaných vlastníkov bytov. Správca neposkytuje právne služby podľa zákona o advokácii č. 586/2003 Z. z. o advokácii, teda nie je oprávnený poskytovať ani právnu pomoc. Žalovaní preto mohli uplatniť svoje ústavné právo na právnu pomoc, ktoré ústava garantuje každému občanovi, pričom ústava má prednosť pred zákonmi, ktoré musia byť v súlade s ňou. K namietanej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti dovolateľmi dovolací súd uvádza, že uvedené odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia vyplývajúce z § 393 ods. CSP, je zrozumiteľné, logické a presvedčivé. Z uvedeného dôvodu ani táto uplatnená námietka nie je opodstatnená.

34. Iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožnili, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07), čo v danom prípade bolo splnené.

35. Napokon vo vzťahu k namietaného odmietnutiu odvolania žalovanej 47/ odvolacím súdom dovolateľmi, dovolací súd uvádza, že ich nesúhlas resp. polemika s napadnutým rozhodnutím je irelevantná. Samotná žalovaná 47/ dovolanie nepodala, preto uvedený výrok napadnutého rozhodnutie je právoplatný.

36. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil porušenie procesných práv dovolateľov, preto prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná, čím je daný dôvod na jeho odmietnutie v súlade s § 447 písm. c) CSP.

37. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolatelia vymedzili ako nevyriešenú otázku formuláciu žalobného petitu (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), vo vzťahu ku ktorému dôvodili, že súdy síce konštatovali jeho údajnú nevhodnosť, avšak nikdy neuviedli, aký petit by považovali za prípustný a vykonateľný. Zákon pritom obsah žalobného petitu

explicitne neupravuje a ponecháva ho v dispozícii prehlasovaného vlastníka. Podľa ich názoru to naruša princíp právnej istoty. Ďalej namietali rozhodnutie o náhrade trov konania z dôvodu, že súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s námietkami žalobcov, týkajúcimi sa povinného zastupovania žalovaných vlastníkov správcom podľa § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., ani so stanoviskom Ministerstva financií Slovenskej republiky ako gestora zákona, podľa ktorého zákon nepripúšťa paralelné zastupovanie len niektorých žalovaných inými osobami. Priznanie trov konania na základe takéhoto nesprávneho právneho posúdenia má priamy dopad na majetkové práva žalobcov a predstavuje zásah do ich práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy.

38. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby z dôvodu údajného zmeškania prekluzívnej lehoty podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., dovolatelia uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Argumentovali tým, že súdy nesprávne ustálili počiatok plynutia lehoty, keď bez dostatočného dokazovania vychádzali z predpokladu, že žalobcovia sa o výsledku hlasovania dozvedeli skôr než jeho písomným zverejnením, hoci ustálená judikatúra vyžaduje, aby oznámenie výsledkov predstavovalo definitívnu, správnu a úplnú písomnú sumarizáciu výsledkov hlasovania zverejnenú spôsobom v dome obvyklým. Týmto spôsobom bolo v danom prípade vyvesenie zápisnice o hlasovaní dňa 9. júna 2017, čo súdy nijako relevantne nevyvrátili. Podľa názoru dovolateľov mali súdy aplikovať druhú vetu ustanovenia § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., keďže nebolo preukázané, že žalobcovia sa o výsledku hlasovania mohli dozvedieť skôr. Odklon súdov od ustálenej rozhodovacej praxe bez riadneho odôvodnenia založil podľa dovolateľov nejednotnosť judikatúry s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/130/2021 a 5Cdo/110/2018.

39. Podľa § 421 ods. 1 a 2 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

40. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

41. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

42. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

43. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu k výroku o nároku na náhradu trov konania,

dovolačí súd uvádza, proti tomu výroku nie je dovolanie procesne prípustné v zmysle § 421 ods. 2 CSP a § 357 písm. m) CSP, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Z uvedeného dôvodu dovolací súd odmietol dovolanie v tejto časti v súlade s § 447 písm. c) CSP.

44. Dovolací súd posudzujúc prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods.1 písm. b) a písm. c) CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že dovolanie vo vzťahu k vymedzeniu dovolacej otázky v zmysle § 432 CSP, zodpovedá vymedzenie právnej otázky týkajúcej sa posúdenia začiatku plynutia prekluzívnej lehoty prehlasovaným vlastníkom. Na riešení otázky formulácie žalobného petitu nespočívalo rozhodnutie vo veci samej, preto vo vzťahu k uvedenej otázke dovolací súd konštatuje procesnú neprípustnosť podaného dovolania z dôvodu jeho nevymedzenia v súlade s náležitosťami v zmysle § 432 až § 435 CSP. Z rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že otázka týkajúca sa posúdenia začiatku plynutia prekluzívnej lehoty v zmysle § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. prehlasovanému vlastníkovi nebola ešte v rozhodovacej praxi vyriešená, preto konštatuje, že z tohto dôvodu je dovolanie procesne prípustné. Následne sa preto zaoberal podstatou uplatnenej argumentácie dovolaťeli.

45. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom k 6. júnu 2017, vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a na schôdzi vlastníkov hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o všetkých veciach, ktoré sa týkajú správy domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a pozemku. Oznámenie o schôdzi vlastníkov spolu s programom schôdze musí byť v písomnej forme doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome minimálne päť pracovných dní pred dňom konania schôdze. Výsledok hlasovania oznamuje ten, kto schôdzu vlastníkov zvolal, a to do piatich pracovných dní od konania schôdze vlastníkov spôsobom v dome obvyklým.

46. Podľa § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom k 6. júnu 2017, prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 30 kalendárnych dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Ak sa vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do troch mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome sa môže zároveň na príslušnom súde domáhať dočasného pozastavenia účinnosti rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu. 15a) Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa uznášania schopná väčšina podľa odsekov 3 a 4 nedosiahne, rozhoduje na návrh ktoréhokoľvek vlastníka bytu a nebytového priestoru v dome súd. Platné rozhodnutia sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Zmluvy a ich zmeny schválené vlastníckymi sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak ich za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome podpísala nimi splnomocnená osoba.

47. Z citovaných ustanovení vyplýva, že vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome majú nielen právo, ale aj povinnosť podieľať sa na správe domu, najmä rozhodovať o spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstve a pozemku. Oznámenie o schôdzi vlastníkov spolu s programom schôdze musí byť v písomnej forme doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytovému priestoru v dome minimálne 5 pracovných dní pred dňom konania schôdze. Výsledok hlasovania oznamuje ten, kto schôdzu vlastníkov zvolal, a to do piatich pracovných dní od konania schôdze vlastníkov spôsobom v dome obvyklým. Zákon neustanovuje spôsob, akým povinná osoba splní zákonnú povinnosť oznámenia konania schôdze a obmedzuje sa na to, že to má byť vykonané spôsobom v dome obvyklým. Obvyklý spôsob v bytovom dome môže byť určený v spoločenskej zmluve alebo v zmluve o výkone správy. Pre obvyklý spôsob sa nevyžaduje ani písomná forma, preto ním môže byť aj zaslanie výsledku hlasovania elektronickou poštou. Takisto postačuje zverejnenie výsledkov hlasovania na vchodových dverách alebo verejne dostupnom mieste v bytovom dome, t. j. v spoločných priestoroch domu, ak je to medzi vlastníckymi bytov a nebytových priestorov v dome považované za spôsob obvyklý. V prípade, ak spôsob v dome obvyklý nie je

upravený v zmluve o spoločenstve a v zmluve o výkone správy, ani v rozhodnutí vlastníkov, je možné vychádzať z toho, čo je v danom prípade zaužívaným obyčajom. Na riadne zverejnenie výsledkov hlasovania je potrebné, aby sa toto preukázateľne dostalo do dispozičnej sféry vlastníka bytov a nebytových priestorov.

48. Z okolností preskúmvanej veci je nepochybné, že v danom prípade k vyhláseniu výsledkov hlasovania o uznesení č. 8 na schôdzi konanej dňa 6. júna 2017, došlo bezprostredne po odhlasovaní a spočítaní hlasov, tak ako tomu bolo pri všetkých hlasovaniach, ktorých sa podpísaný vlastník bytu zúčastnil. Zo zápisnice o hlasovaní o bode č. 8 vypracovanej dňa 9. júna 2017 vyplýva, že z 23 vlastníkov za prijatie uznesenia č. 8 bolo 19 hlasov, 3 hlasy boli proti a 1 hlas sa zdržal. Proti hlasovali žalobcovia 1/ a 2/, ktorým sa počítal 1 hlas, žalobca 4/ a žalovaná 47/. Žalobkyňa 3/ sa zdržala hlasovania, o uvedenom uznesení č. 8 na schôdzi nehlasovala. Z čl. VI. zmluvy o výkone správy uzatvorenej podľa § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. dňa 21. apríla 2008 v znení dodatku č. 1 zo 14. júna 2010 (v spise na č. I. 55) týkajúceho sa úpravy spôsobu správy domu, nevyplýva vymedzenie obvyklého spôsobu oznámenia výsledkov hlasovania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obvyklým spôsobom oboznamovania výsledkov hlasovania pre vlastníkov prítomných a hlasujúcich na schôdzi, bolo ich oznámenie ihneď po ich sčítaní na schôdzi vlastníkov bytov. S dôrazom na uvedené skutkové okolnosti skonštatoval, že žalobcom 1/ a 2/ 30-dňová prekluzívna lehota začala plynúť deň nasledujúci po oznámení výsledkov hlasovania obvyklým spôsobom t. j. už dňa 7. júna 2019 a uplynula dňa 6. júla 2017. Keďže je viacero ustanovení v zákone č. 182/1993 Z. z. predpisujúcich zverejňovanie skutočností „spôsobom v bytovom dome obvyklým“, v záujme jednoznačnosti výkladu tohto spôsobu možno rozhodnutím vlastníkov na schôdzi generálne určiť, čo sa považuje za spôsob v dome obvyklý. Na rozdiel od zvolania schôdze, toto informovanie o výsledkoch vykonaného hlasovania na schôdzi je možné vykonať jednoduchšie ako samotné oznámenie o konaní schôdze, ktoré musí byť vyhotovené v písomnej forme a doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome. Zákonná úprava nestanovuje záväzný spôsob oznamovania výsledkov hlasovania prijatých na schôdzi vlastníkov bytov, pričom tiež nevylučuje ako obvyklý spôsob oboznamovania výsledkov hlasovania ich oznámením bezprostredne po vykonanom hlasovaní a sčítaní týchto hlasov na schôdzi. Žalobcovia teda už od oboznámenia výsledkov hlasovania na schôdzi boli spôsobom obvyklým, s výsledkom aj predmetného hlasovania oboznámení, ktorý výsledok sa bezodkladne už dostal do ich dispozičnej sféry. Zákon nevyžaduje oboznámenie výsledku hlasovania výlučne písomnou formou, preto postačovalo aj ústne vyrozumienie na schôdzi vlastníkov po zrátaní výsledku počtu hlasov. Pri oboznámení výsledku hlasovania obvyklým spôsobom a zverejnením zápisnice zo schôdze vlastníkom vlastníkom na mieste v dome obvyklom, ide o dve rozdielne skutočnosti s rozdielnou právnou úpravou účinnou v čase hlasovania. Pre výlučne neprítomných vlastníkov môže aj obvyklým spôsobom zverejnená zápisnica predstavovať informáciu o výsledkoch hlasovania spôsobom v dome obvyklým. Osoba vlastníka bytu neúčastná hlasovania nemá však obdobné postavenie prehlasovaného vlastníka bytu, má práva vlastníka bytu, ktorý sa nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, toto právo sa však počíta do 3 mesiacov od hlasovania, nie teda od nadobudnutia vedomosti o výsledku hlasovania, inak jeho právo zaniká.

49. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolatelia nedôvodne namietali nesprávne právne posúdenie začiatku plynutia prekluzívnej lehoty u prehlasovaných vlastníkov prítomných na schôdzi, ktorým výsledok hlasovania bol oznámený bezprostredne po hlasovaní spôsobom obvyklým v bytovom dome. Zákon č. 182/1993 Z. z. oprávňuje vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome, ktorý sa cíti byť dotknutý na svojich právach, resp. právom chránených záujmoch rozhodnutím prijatým na schôdzi vlastníkov požiadať o ich súdny prieskum žalobou. Predmetom takejto žaloby môžu byť nielen námietky smerujúce proti porušeniu zákonom ustanovenej procedúry pri prijímaní rozhodnutí absolútnou väčšinou, resp. dvojtretinovou väčšinou všetkých vlastníkov bytov alebo nebytových priestorov, ktoré sa týkajú vecí patriacich do ich spoluvlastníctva podľa zákona o vlastníctve bytov, ale aj námietky smerujúce proti obsahu týchto rozhodnutí, t. j. aj námietky, že ide o také rozhodnutie, ktoré predstavuje neprimeraný zásah do vlastníckych práv prehlasovaného vlastníka bytu alebo nebytového priestoru k spoločným častiam domu, spoločným zariadeniam domu, spoločným nebytovým priestorom, príslušenstvu a pozemku (PL. ÚS 110/2011). Zakotvením prekluzívnych lehôt

na podanie žaloby vlastníkom, ktorí sa cítia dotknutí na svojich právach, je vyjadrený záujem zákonodarcu o stabilitu a nemennosť prijatých rozhodnutí vlastníkov, ktoré nebudú v zákonnej lehote spochybnené na súde. Márnym uplynutím prekluzívnych lehôt sa prijaté rozhodnutia v záujme právnej istoty považujú za platné a záväzné.

50. Najvyšší súd v rozsudku z 22. apríla 2021 sp. zn. 5Cdo/110/2018 uviedol, že „Preklúzia je výrazom klasickej právnej zásady *vigilantibus iura scripta sunt* - práva patria bdelym. Ide o inštitút, ktorého účinky majú za následok zánik subjektívneho práva. Preklúzia nastáva v dôsledku nečinnosti oprávnenej osoby, spočívajúcej v neuplatnení práva v zákonom určenej dobe a súd k nej musí prihliadnuť *ex offio*. Právny poriadok ukladá povinnosť každému súdu prihliadať na absolútnu neplatnosť právnych úkonov *ex offio*, t. j. aj bez návrhu. Hoci rozhodnutia zhromaždenia (schôdze) vlastníkov treba považovať za právne úkony *sui generis*, táto zásada sa na ne nevzťahuje. Zákon totiž výslovne určil, že vlastník sa môže domáhať neplatnosti uznesení prijatých na schôdzi, či zhromaždení vlastníkov v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote. Zákonom sú prekluzívne lehoty stanovené preto, aby sa zabránilo prieskumu prijatých rozhodnutí vlastníkov aj so značným časovým odstupom, čo by neprispelo k právnej istote vlastníkov i tretích osôb. Po tejto lehote teda dochádza ku konvalidácii prípadných väd prijatého uznesenia. V opačnom prípade by zakotvenie týchto lehôt do zákona stratilo akýkoľvek zmysel“.

51. V kontexte uvedeného dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie dovolateľmi nastolenej otázky odvolacím súdom zodpovedá vyššie uvedeným záverom, preto dovolanie ohľadne tejto otázky nie je dôvodné. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol v súlade s ustanovením § 448 CSP.

52. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaných 1/, 2/, 6/ a 7/, 9/ a 10/, 12/ až 14/, 17/ až 21/, 24/ a 25/, 27/ až 38/, 40/ až 42/, 43/ až 46/, 49/, 50/, 52/ a 53/, 56/ až 61/, 63/, 65/ až 71/ a správcovskej spoločnosti TOMA s. r. o., Topoľčany v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na ich náhradu proti žalobcom 1/ a 2/ v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

53. Vo vzťahu medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovanými 3/ až 5/, 8/, 11/, 15/ až 16/, 22/ až 23/, 26/, 39/, 47/ a 48/, 54/ a 55/, 62/, 64/ dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo im z obsahu spisu žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli a ani nevyplyvajú (R 72/2018).

54. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok